

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 550/2022
29.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Татјане Матковић Стефановић и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници из радног односа тужилаца АА из ..., чији је пуномоћник Милован Аночић, адвокат из ..., ББ из ..., чији је пуномоћник Милан Петровић, адвокат из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник Милан Видаковић, адвокат из ..., против туженог ЈП „ЕПС“ Београд, Огранак РБ „Колубара“ Лазаревац, кога у ревизијском поступку заступа пуномоћник Александар Будалић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3278/21 од 10.09.2021. године, у седници одржаној 29.06.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3278/21 од 10.09.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 3278/21 од 10.09.2021. године у ставу другом изреке и пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 1145/16 од 09.06.2021. године у делу ставова првог и другог изреке, тако што се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев тужилаца АА, ББ, ВВ и ГГ којим је тражено да се обавезе тужени ЈП „Електропривреда Србије“ да им на име накнаде штете због мање исплаћене зараде од јануара 2014. године закључно са јануаром 2015. године, исплати потраживане износе са припадајућом каматом и да у име и за рачун тужилаца надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених уплати припадајуће доприносе за исти период, као и да тужиоцима ББ, ВВ и ГГ накнади трошкове парничног поступка.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужиоци да туженом на име трошкова целог парничног поступка исплате износ од 115.194,17 динара у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против решења о тропковима поступка садржаног у ставу трећем изреке пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3278/21 од 10.09.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 1145/16 од 09.06.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца и обавезан тужени да на име накнаде штете због мање исплаћене зараде и то: тужиоцу АА за период од јануара 2014. године до јануара 2015. године, исплати појединачно наведене износе са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ од доспелости до исплате, тужилци ББ, за период од новембра 2013. године до јануара 2015. године, исплати појединачно наведене износе са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ од доспелости до исплате и тужиоцима ВВ и ГГ исплати за период од октобра 2013. године закључно са јануаром 2015. године појединачно наведене износе са законском затезном каматом на сваки појединачни месечни износ од доспелости до исплате (све ближе наведено у изеци пресуде) и да у име и за рачун тужилаца надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених уплати припадајуће доприносе за наведене периоде. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу АА накнади трошкове парничног поступка у износу од 51.764,00 динара, ББ износ од 51.118,00 динара и ВВ и ГГ износ од 85.956,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3278/21 од 10.09.2021. године, ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у делу става првог изреке у односу на тужилку ББ у алинеји 1. и 2. и у односу на тужиоце ВВ и ГГ у делу који се односи на октобар, новембар и децембар 2013. године тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужилаца којима је тражено да се обавеже тужени да им на име накнаде штете за мање исплаћене зараде за наведени период 2013. године, исплати новчане износе у вредности са законском затезном каматом од доспелости до исплате (ближе означено у том ставу изреке), као и да у име и за рачун тужилаца надлежном Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање запослених уплати припадајуће доприносе за исти период. Ставом другим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке и у делу става другог изреке у односу на тужиоце ББ, ВВ и ГГ. Ставом трећим изреке, укинута је решење о трошковима парничног поступка садржано у преосталом делу става другог изреке првостепене пресуде у односу на тужиоца АА и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновни поступак.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену (одлуке садржане у ставовима другом и трећем изреке) тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права на основу члана 404. ЗПП.

Одлучујући о изузетној дозвољености ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да су испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог (изјављеној против одлуке садржане у ставу другом изреке) као изузетно дозвољеној због уједначавања судске праксе.

Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући правилност побијане пресуде (одлуке садржане у ставу другом изреке) на основу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиоци АА, ББ, ВВ и ГГ су били у радном односу у Привредном друштву „Колубара Метал“ д.о.о. Вреоци које је до 31.12.2013. године било посебно правно лице, када је спроведена статусна промена – припајање привредном друштву РБ „Колубара“ д.о.о. Лазаревац, које статусном променом припајања од 01.07.2015. године послује у оквиру туженог ЈП „Електропривреда Србије“ Београд. Тужени је као послодавац следбеник, у складу са одредбом члана 150. Закона о раду, примењивао на запослене из Огранка „Колубара Метал“ опште акте послодавца претходника (Колективни уговор од 27.07.2012. године) још годину дана – у периоду од 01.01.2014. до 01.02.2015. године. Након статусне промене, тужени послодавац следбеник није утврђивао јединствену цену радног часа за све запослене, већ посебну цену радног часа за Огранак „Колубара Метал“ док није донет Правилник о организацији и систематизацији радних места Огранак „Колубара Метал“ којим су радна места у том огранку вреднована истим коефицијентима за обрачун зарада као и у осталим огранцима који послују у саставу туженог, а затим у фебруару месецу 2015. године јединствено утврђена цена рада за све запослене код туженог ступањем на снагу новог Посебног колективног уговора за ЈП „Електропривреда Србије“. У периоду од 01.01.2014. до 01.02.2015. године, вредност радног часа за запослене Огранку „Колубара Метал“ утврђивана је за сваки месец на основу Споразума закључених између директора туженог послодавца следбеника и Синдикалне организације „Колубара“ чији је члан Синдикална организација „Колубара Метал“, односно између директора туженог и Синдикалне организације „Колубара Метал“. У утуженом периоду тужиоцима је обрачуната и исплаћена зарада по цени радног сата која је нижа од вредности радног сата утврђеног за остале организационе делове РБ „Колубара“. Тужиоци на име накнаде штете потражује појединачне месечне износе који представљају разлику између исплаћене зараде и зараде која би била исплаћена применом вредности радног сата као у осталим организационим деловима у висини која представља висину тужбеног захтева, утврђену налазом и мишљењем судског вештака.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужилаца основан и обавезао туженог да тужиоцима исплати на име накнаде штете због мање исплаћене зараде утврђене новчане износе за наведени период. По налажењу првостепеног суда запосленима преузетим из ПД „Колубара метал“ д.о.о. Вреоци као и тужиоцима у спорном периоду обрачунавана је и исплаћивана зарада применом мање вредности радног часа у односу на вредност радног часа за обрачун зараде запосленима у ПД РБ „Колубара“. По мишљењу првостепеног суда послодавац следбеник је у року из члана 150. Закона о раду, имао могућност да измени опште акте и закључи нови колективни уговор и изједначи коефицијенте за радна места и на тај начин испуни законску обавезу да запосленима исплаћује једнаку зараду за исти рад, као што је то учинио након утуженог периода, у фебруару 2015.године.

Другостепени суд је прихватио правно становиште и дате разлоге првостепеног суда и потврдио првостепену пресуду у односу на тужиоце АА, ББ, ВВ и ГГ у погледу основаности тужбеног захтева за накнаду штете због мање исплаћене зараде за период од јануара 2014. године до јануара 2015. године, закључујући да су без оправданог разлога запослени из припојеног привредног друштва стављени у неравноправан

положај у односу на друге запослене код послодавца, чиме је, супротно правилима из чл. 18, 19. и 20. Закона о раду, извршена њихова дискриминација по основу права на исплату зараде према вредности радног часа одређеног за друге запослене због чега тужиоци имају право на накнаду штете због мање исплаћене зараде за утужени период. Преиначио је и одбио тужбени захтев тужилаца ББ, ВВ и ГГ за накнаду штете због мање исплаћене зараде у 2013. години, са образложењем да је послодавац претходник „Колубара Метал“ д.о.о. имао овлашћење да за целу 2013. годину у којој је пословао као самостално привредно друштво изврши обрачун и исплату зараде на начин прописан одредбама члана 33. ст. 2. и 3. Колективног уговора.

Становиште нижестепних судова о основаности тужбеног захтева није правилно.

Одредбом члана 147. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05, 61/05... 75/14), прописано је да у случају статусне промене, односно промене послодавца у складу са законом послодавац следбеник преузима од послодавца претходника општи акт и све уговоре о раду који важе на дан промене послодавца. Према одредби члана 150. истог Закона, послодавац следбеник дужан је да примењује општи акт послодавца претходника најмање годину дана од дана промене послодавца, осим ако пре истека тог рока: 1) истекне време на које је закључен колективни уговор код послодавца претходника; 2) код послодавца следбеника буде закључен нови колективни уговор.

У конкретном случају након извршене статусне промене припајањем ПД „Колубара метал“ д.о.о. туженом, послодавац следбеник је на основу члана 11. Уговора о припајању на запослене припојеног предузећа примењивао опште акте „Колубара метал“ још годину дана (од 01.01.2014. године – 01.02.2015. године).

Одредбом члана 33. став 1. Колективног уговора предвиђено је да се вредност радног часа за текућу годину утврђује за сваки месец у висини вредности радног часа за најједноставнији рад, који се примењује код оснивача ПД РБ „Колубара“ д.о.о. Лазаревац, а евентуалну већу вредност, уговорне стране могу споразумно накнадно утврдити. Према ставу 3. истог члана, ако се у току календарске године битно промене околности на основу којих је утврђена вредност радног часа за најједноставнији рад, уговорне стране ће га споразумно променити. Ова одредба је давала могућност да се вредност радног часа одређује у висини и у нижем износу од цене рада код туженог и то на основу споразума са синдикатом.

У конкретном случају, након извршене статусне промене припајања ПД „Колубара Метал“ д.о.о. туженом ПД РБ „Колубара“ д.о.о, послодавац следбеник је сходно одредби члана 11. Уговора о припајању, на запослене припојеног предузећа примењивао опште акте „Колубаре Метал“ д.о.о. још годину дана, у периоду од 01.01.2014. до 01.02.2015. године, у складу са чланом 150. Закона о раду. Одредбом члана 33. став 3. Колективног уговора „Колубара Метал“, који је тужени као послодавац следбеник наставио да примењује у наведеном периоду био је уређен начин одређивања вредности радног часа запослених у случају промене околности. Вредност радног часа запослених у Огранку „Колубара Метал“ је утврђивана за сваки појединачан месец у спорном периоду на основу сагласних изјава представника запослених у синдикату и директора туженог послодавца следбеника. Закључени споразуми су пуноважни (нису оспоравани, нити утврђени ништавим), па они производе правно дејство за све стране у поступку (и за тужиоце и за туженог). По

оцени ревизијског суда у конкретном случају нема повреде начела из члана 104. став 2. и 3. Закона о раду у ситуацији када су вредност радног часа споразумно одређивали представници синдиката и тужени, послодавац следбеник, ком приликом су били у ситуацији да ту вредност одреде у висини која се примењивала на запослене код послодавца следбеника (представницима синдиката је вредност радног часа морала бити позната), што нису учинили.

Неприхватљиво је становиште из побијане другостепене пресуде да су запослени из припојеног друштва стављани у неравноправан положај у односу на друге запослене код туженог, те да је тиме, супротно правилима из чл. 18, 19. и 20. Закона о раду, извршена њихова дискриминација по основу права на исплату зараде. За постојање дискриминације у смислу наведених одредаба Закона о раду неопходно је да се запослени стави у неповољнији положај у односу на друга запослена лица у истој или сличној ситуацији с обзиром на неко лично својство. Тужиоци и други запослени у припојеном привредном друштву нису били стављени у неповољнији положај у погледу права на зараду у току 2014. године, нити се запослење у Огранку „Колубара Метал“ може сматрати личним својством.

На основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Како је побијена пресуда преиначена, то је одлучено и о трошковима целог поступка на основу чланова 165. став 2. 163. став 2. у вези 153. став 1, 154. став 2. ЗПП, па су обавезани тужиоци да туженом надокнаде трошкове поступка по ревизији и то за: састав ревизије у износу од 18.000,00 динара одмерени према важећој АТ, судску таксу за ревизију у износу од 25.998,47 динара и судску таксу за одлуку по ревизији у износу од 38.997,70 динара, трошкове првостепеног поступка који се односе на судску таксу за одговор на тужбу у висини од 6.200,00 динара и трошкове другостепеног поступка који се односе на судску таксу за жалбу у висини од 12.999,00 динара и судску таксу за одлуку по жалби у износу од 12.999,00 динара, одмерени према важећој ТТ, па је одлучено као у ставу трећем изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије тужене, изјављене против става трећег изреке другостепене пресуде (у делу којим је укинута решење о парничним трошковима садржано у ставу другом изреке пресуде Основног суда у Лазаревцу П1 1145/16 од 09.06.2021. године у односу на тужиоца АА и предмет враћен првостепеном суду у том делу на поновни поступак) и утврдио да ревизија тужене није дозвољена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗПП прописано је да странке могу да изјаве ревизију против решења другостепеног суда којим је поступак правноснажно окончан.

У конкретном случају је ревизија изјављена против решења о трошковима парничног поступка садржаног у ставу трећем изреке другостепене пресуде којим је укинута решење о парничним трошковима у односу на тужиоца АА и предмет враћен првостепеном суду у том делу на поновни поступак. Таквим решењем се поступак правноснажно не окончава, па ревизија у том делу није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу четвртом изреке.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић